

derliv i mellemkrigstiden, der værdifuldt supplerede den sociale romanlitteraturs mørke.

*Vagn Dybdahl*

Bent Gravesen: *Strategi i forandring. SF 1959-89.* (SP-Forlag, 1989). 171 s.

Som det siges i indledningen er bogen ingen partihistorie, men en blanding af en historisk analyse og et debatindlæg. Det centrale emne er partiets overvejelser om sit politiske ståsted og sin politiske strategi set i større sammenhæng. Navnlig overvejelserne omkring SF's rolle som katalysator, hhv. alternativ til Socialdemokratiet er indgående behandlet.

Det kan diskuteres, i hvilket omfang disse overvejelser var retningsgivende for partiets praktiske politik eller »tilpasset det allerede givne moralske valg«, som det siges et sted – eller om de måske hovedsagelig var akademisk tidsfordriv. Studiet af dem har alligevel ledt Bent Gravesen frem til nogle interessante karakteristika af de enkelte faser i partiets udvikling. Han karakteriserer utvivlsomt med rette bruddet i 1967 som et brud mellem »to forskellige erfaringsverdener og til dels to forskellige klassestrømninger«, hvor Aksel Larsens fløj med rod i DKP og tilhørende en generation, for hvem velfærdsstaten ikke var nogen selvfølge, var villig til at betale store indrømmelser for konkrete resultater, der synede af mindre for de yngre akademiske lag. Det er næppe forkert, når det om SF under det første »arbejderflertal« siges, at det led af »indre politisk skizofreni«, omend billedet er blevet tegnet lidt skævt, fordi det er overset, at SF ved skatteforliget i 1967 dog fik gennemført en mærkesag ved skattefradragets afskaffelse.

Mere summarisk og debatpræget er skildringen af de senere faser, hvor de nye mellemlag omsider satte afgørende præg på partiet, og hvor det forekommer mindre indlysende at behandle dets udvikling i et traditionelt marxistisk klassekampsperspektiv. SF's tumultariske op- og nedgange i 70erne og 80erne søger nok også en forklaring i større perspektiv, som en del af de omstruktureringer, der i det hele taget har præget de seneste årtiers danske politik. Endelig skæmmes bogen af nogen overfladisk jargon. Hvorfor skal f.eks. al modagitation betegnes som »hetz«?

Alligevel er bogen et interessant bidrag til forståelse af udviklingen i de seneste årtiers danske politik.

*Henning Poulsen*

Tyge Krogh: *Mellem efterkrigshjælp og u-landsbistand. Den internationale tuberkulosekampagne 1947-1951.* (Lægeforeningens forlag, 1989). 321 s.

Bogen er først og fremmest en grundig undersøgelse af den vaccinationskampagne, der i Europa og delvis i andre verdensdele blev iværksat af Unicef og WHO, og hvor Danmark i samarbejde med Norge og Sverige fik den ledende rolle. Den betegnes som en forløber for senere tiders u-landsbistand.

Forklaringen på, at Danmark blev centralt placeret i dette internationale hjælpearbejde findes i, at Dansk Røde Kors allerede i 1946-48 havde påbegyndt massevaccinationer, især i Østeuropa, som hjælp til krigsramte lande – i en form, der var mindre valutakrævende end fødevarehjælpen. Det er ikke mindst fortjenstfuldt, at bogen inddrager de politiske og økonomiske perspektiver, der fra starten ledsagede hjælpearbejdet, og forfatteren har også haft sans for at bruge det udsendte per-